

Op reis naar Duitsland: Eifel- Heimbach

Dimitri Haex

© Dimitri Haex

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd of openbaar
gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de
auteur.

Dimitri Haex
7780 komen

Aan mijn vrouw Lulu Sun,
voor haar liefde, steun en inspiratie tijdens elke reis die we samen
maken.

Inleiding

Gebruik alineastijlen om je boek eenvoudig van een consistente vormgeving te voorzien. Voor deze alineas wordt bijvoorbeeld de stijl 'Hoofdtypekst 2' gebruikt. Je kunt dit wijzigen in het tabblad 'Tekst' van de opmaakopties.

Je kunt Pages voor tekstverwerking en paginalay-outwerk gebruiken. Omdat deze boeksjabloon is ingesteld op tekstverwerking, loopt je tekst tijdens het typen door naar de volgende pagina en worden bij het einde van de pagina automatisch nieuwe pagina's aangemaakt. Bij export van de inhoud naar EPUB kan deze worden aangepast aan verschillende apparaten en richtingen. Dit is het beste voor boeken met vooral tekst.

In paginalay-outdocumenten kun je de lay-out van pagina's handmatig wijzigen en de positie van tekstvakken, afbeeldingen en andere objecten aan je wensen aanpassen. Bij export van de inhoud naar EPUB blijft de lay-out van elke pagina in je boek behouden. Dit is het beste voor boeken met veel afbeeldingen of meerdere kolommen. Om een paginalay-outdocument aan te maken, kies je een paginalay-outsjabloon in de sjabloonkiezer. Je kunt dit document op je Mac, iPad of iPhone ook veranderen in een paginalay-outdocument door 'Hoofdtypekst van document' uit te schakelen in de documentopties.

Hoofdstuk 1: voorbereiden

De ochtend valt zacht binnen door de keukendeur. Buiten is het België zoals ze het kennen: grauwe lucht met een belofte van zon later op de dag. Binnen is het warmer, zowel van de theepot die pruttelt als van de aanwezigheid van dingen die hen al lang vertrouwd zijn: stapels kaarten, een paar gevouwen wandelroutes, een open notitieboekje met schrijfkraabbels en foto's van eerdere reizen. Aan de keukentafel zitten Dimitri en Lulu tegenover elkaar, hun lichamen dicht genoeg om aan te raken, hun blikken vaak op Fritz gericht die met zijn kop op de grond ligt en met zijn ogen alles volgt.

Dit is geen gewone vertrekdag. De voorbereiding voor Heimbach voelt zwaarder dan een routinevakantie omdat er een onzichtbare lading aan vastzit — geen bagage die je in de koffer terugvindt, maar herinneringen en keuzes die als documenten op tafel liggen. Ze hebben elkaar beloofd dat ze naar de stad gaan waar ze hun eerste langere tocht samen maakten, ditmaal niet alleen om de stilte van de Eifel opnieuw te ervaren, maar ook om een moeilijke beslissing uit te voeren: het teruggeven van Fritz aan zijn oorspronkelijke baasje.

Dimitri schuift een kaart op tafel, precies uitgelijnd met de afstandsmarkeringen en wandelpaden die ze online hadden opgeslagen. "Kijk," zegt hij, wijzen op een kronkelende route langs de Rursee. "Dit stuk is redelijk vlak en heeft veel uitzichtpunten. De toegankelijkheid is redelijk goed voor rolstoelgebruikers of voor mij met extra steunstops. Er zijn banken, een paar picknickplaatsen en een

parkeerplaats dichtbij het startpunt." Zijn stem is kalm, praktisch, de manier waarop hij altijd wil dat dingen worden gepland — logisch, betrouwbaar, met oog voor details.

Lulu haalt haar telefoon tevoorschijn en toont foto's van het Art Hotel Heimbach die ze gisteravond had besproken met de receptioniste. "Ze zeiden dat ze een kamer op de begane grond kunnen reserveren, met directe toegang naar buiten en een ruime badkamer. Ik heb ook gevraagd naar een parkeerplek vlak bij de ingang en of ze ons kunnen helpen met een kleine rolstoelhelling als dat nodig is." Haar vingers strelen de rand van een polaroidfoto waarop ze beiden lachend staan bij het water van de Eifel, Fritz springend in de achtergrond. Haar stem heeft iets beschermends, een zachte vastberadenheid die altijd in haar te herkennen valt.

De keukentafel fungeert als commandocentrum. Er ligt een checklist op A4-formaat waar ze al halverwege zijn: documenten van Fritz (chipnummer, vaccinatiepaspoort, medische notities), medicatie van Dimitri en de voorraad pleisters, batterijen voor Lulu's camera en voor de lampen die ze meenemen voor vroege ochtenden en late avonden. Ook staan er notities over routes die minder steil zijn en plekken waar ze zeker kunnen rusten. Alles is zo ingedeeld dat het hun vrijheid zou moeten vergroten en niet beperken.

Fritz ligt erbij en ademt rustig; hij voelt de spanning aan. Als de stilte te zwaar wordt, komt hij soms zacht tegen Dimitri's been liggen, knarsetandend of gewoon troostend. Die blik van hem — het zachte, alleszeggende kijken — brengt altijd iets in beweging. Hij zegt niets, maar zijn aanwezigheid geeft vorm aan wat er op de keukentafel ligt. Ze hebben hem liefde gegeven, jarenlang, en nu vragen ze

zich af wat het betekent om die liefde los te laten. Die gedachte hangt in de kamer tussen koffers en kaarten.

"Wanneer moet ik het vertellen?" vraagt Dimitri uiteindelijk, niet naar de kaarten kijkend, maar naar Lulu. Het is een vraag die ze beiden al duizend keer hebben besproken, maar die elke keer voelt als de eerste keer wanneer het realiteit wordt.

Lulu zucht en haar vingers spelen met de rand van haar theekop. "We hebben het vorig jaar al met de oorspronkelijke eigenaar besproken," zegt ze, zacht. "Hij woonde in de buurt van Heimbach toen Fritz nog een pup was. De omstandigheden veranderden toen en hij kon niet meer voor hem zorgen. Toen hebben we Fritz tijdelijk opgenomen. Maar de afspraak is altijd geweest dat — mocht het ooit kunnen — hij terug zou kunnen. Hij stuurde ons dit voorjaar dat hij nu stabiel is, dat zijn situatie veranderd is en dat hij Fritz graag terug wil. Het is goed dat we het nu doen, maar het is ook pijnlijk."

Ze kijkt naar Fritz, wiens oren bij het woord 'terug' alert opsteken. De animaliteit van het moment — de trouwe blik, het hoofd dat zich even tegen haar hand aandrukt — maakt het moeilijker dan wat logistieke planning en hotelreserveringen ooit kunnen verlichten. Hun lipsynchronisatie is niet altijd perfect bij woorden over afscheid; bij Fritz is die foutmarge groter.

Dimitri knijpt haar hand vast. Zijn hand is warm en een beetje ruw van het werk dat hij nog kan doen. "Het voelt als een terugkeer naar het begin," zegt hij. "Niet omdat we falen, maar omdat we hem daarin willen laten zijn. Het is wat goed

is voor hem. En voor ons... misschien is het een ervaring om opnieuw te leren loslaten." Er is een zachte melancholie in zijn stem, maar ook de acceptatie van iemand die heeft geleerd zijn emoties helder te benoemen en er toch een koers bij te houden.

Ze bespreken de praktische stappen: het tijdstip van de overdracht, de locatie, de documenten die de originele eigenaar moet tonen, en dat het fijn zou zijn als er iemand bij de overdracht is om het proces te ondersteunen. Ze plannen het zo dat het niet overhaast voelt; ze willen Fritz de tijd geven om zich aan te passen, om afscheid te nemen. Ze besluiten ochtenden te kiezen voor de overdracht, zodat de nieuwe dag rust kan brengen en er veel licht is, iets wat zowel fotografie als emotionele helderheid helpt.

De voorbereiding bevat ook een intern ritueel: momenten die ze willen bewaren tussen alle organisatorische taken. "We moeten 's avonds een wandeling maken bij de Aachener Wald zodra we er zijn," zegt Lulu. "Een laatste avondwandeling met Fritz, met veel foto's, en laten we een stapel notities meenemen — brieven aan Fritz, als het ware, die we die avond schrijven. Geen theatrale dingen, gewoon kleine woorden die hij met zich meeneemt, en die we kunnen bewaren."

"Goed idee," zegt Dimitri. Hij pakt het notitieboekje en bladert naar een lege pagina. "Schrijf er één nu, voor het geval we het vergeten." Ze lachen, omdat lichte humor altijd helpt tegen de spanning. Lulu schrijft met zorg: 'Dank je, Fritz, voor de stille ochtenden, voor de warme poten in de nacht en voor alle keren dat je ons terug naar huis leidde. Ga goed.' Dimitri schrijft ernaast: 'Blijf nieuwsgierig. Blijf trouw.'

Als het leven je verandert, zal dit niet stoppen je liefde. We laten je los met dankbaarheid.'

Zo'n handgeschreven brief lijkt misschien symbolisch, maar voor hen is het een anker. Het maakt de reis concreet en menselijk. Het erkent dat er geen perfecte manier is om afscheid te nemen — alleen manieren die eerlijk zijn.

Tussendoor checken ze nog het weerbericht. Heimbach, in de Duitse Eifel, kan onvoorspelbaar zijn buiten het hoogseizoen. Regen jankt door de uitlopers, of de zon breekt door en biedt gouden uren. Ze kiezen voor flexibele kleding en laagjes, kritische voor het comfort van Dimitri en de mobiliteit van Fritz. Lulu legt haar fototas klaar: een compacte spiegelreflex, twee lenzen, extra geheugenkaarten. Ze werkt als vanzelf met routine, het slagen in het vastleggen van momenten is voor haar een vorm van zorg.

De koffers zijn half ingepakt, een meditatie proces. Elk item krijgt zijn plaats, niet alleen naar functie maar naar emotionele waarde. De lichte deken die Fritz graag gebruikte ligt bovenop een tas — voor het geval hij die onderweg wil. Hun eigen herinneringen zitten in kleine dingen: een oude identificatiekaart van hun eerste Eifeltrip, een kaartje van het museum waar Lulu jaren geleden iets bijzonders zag, een schets van een brug die ooit hun gesprek veranderde.

Ze bespreken ook hun opvangplan na de overdracht. Hoe zal de rit terug zijn? Zal het stil zijn in de auto zonder het zachte gerinkel en het ademend geluid van Fritz? Zulke vragen hebben geen definitieve antwoorden, maar het helpt hen om het te benoemen. De spanning, de liefde, de verwachting van verlies — het is alles aanwezig, en toch

organiseren ze hun route met dezelfde vastberadenheid waarmee ze elke reis aanpakken.

Aan de rand van de tafel ligt het document met de reservering van het Art Hotel Heimbach. Het personeel had vriendelijk geklonken aan de telefoon; ze bieden lokale tips aan, suggesties voor rustige wandelingen, en een mogelijkheid voor vroege check-in zodat Dimitri zich in alle rust kan installeren. Zulke kleine attenties geven hen vertrouwen. Het feit dat het hotel 'Art' in de naam draagt, spreekt hen aan: de combinatie van cultuur en natuur, de belofte van een plek waar stilte en schoonheid samengaan. Ze hopen op eenvoud en rust — de twee dingen waar hun harten nu het meest naar verlangen.

Langzaam wordt de kamer lichter. De koffers worden dichtgeritst. De kaarten worden opgerold en in een koker gestopt. Ze hebben hun route bepaald, de overdracht gepland en hun emoties bewaard in het notitieboekje. Er is een intensieve eerbied in de kamer, een gedeeld begrip dat sommige reizen niet alleen gaan over de bestemming, maar over wie en wat je achterlaat en hoe je dat doet.

Fritz staat op en komt naast Dimitri staan, tegen zijn been leunend als om bevestiging te vragen. Dimitri streelt zijn kop. "Alles komt goed," fluistert hij, meer tegen zichzelf dan tegen de hond. Lulu drukt een hand tegen haar borst en weet dat deze reis hen zal veranderen, misschien op manieren die ze nog niet helemaal kunnen zien. Ze pakken de theepot en schenken bij, bewust van de sterkte van het moment.

Als ze de deur uitlopen, met twee koffers aan de hand en Fritz die even twijfelachtig naar binnen kijkt, realiseren ze

zich dat dit een voorbereiding is die niet alleen over spullen en routes gaat. Het is de voorbereiding van het hart — een oefening in het vinden van vrijheid en rust in de natuur, maar ook in het omzetten van emoties en herinneringen in verhalen die blijven. De kaarten die ze meenemen zijn precies, maar de echte kaart die ze volgen is die van hun gezamenlijke verleden en de belofte die ze aan zichzelf hebben gedaan: om liefde los te laten wanneer dat het beste is voor degene van wie ze houden.

Hoofdstuk 2: De Gouden Aankomst en Verloren Bladzijden

Na de zorgvuldige voorbereidingen in hun Belgische keuken, waar Dimitri en Lulu hun reis naar Heimbach hadden gepland met kaarten en emotionele notities, vertrokken ze met een mengeling van verwachting en melancholie, wetend dat de terugkeer van Fritz een pijnlijk afscheid zou inhouden.

De rit naar Heimbach voerde hen door eindeloze glooiende heuvels en dichte bossen, waar de weg zich slingerde als een rivier door het groene hart van de Eifel. Dimitri zat achter het stuur, zijn handen stevig om het wiel geklemd, terwijl hij af en toe een blik wierp op Lulu naast hem, die met haar camera speelde en foto's maakte van de voorbijflitsende landschappen. Fritz lag op de achterbank, zijn kop rustend op de rand van het raam, zijn oren gespitst op de geluiden van de wind en de verre vogelkreten. De lucht was gevuld met de geur van natte aarde en dennennaalden, een voorbode van de rust die ze zochten in dit Duitse stadje. Na uren rijden, met de zon die laag aan de horizon zakte en een gouden gloed over alles wierp, doemde Heimbach op als een schilderij uit een oude meester: vakwerkhuizen met hun houten balken en rode daken, smalle straatjes die uitnodigden tot verkenning, en de Rursee in de verte, glinsterend als een juweel.

Ze parkeerden de auto vlak bij het Art Hotel Heimbach, een charmant gebouw dat zich nestelde tussen de bomen en de rivier. Dimitri stapte uit, zijn lichaam een beetje stijf van de lange zit, en hielp Lulu met de bagage, terwijl Fritz enthousiast uit de auto sprong en de frisse lucht opsnoof. De geur van dennen en vers gebakken brood dreef vanuit een nabije bakkerij naar hen toe, een welkome contrast met de benauwde auto. Binnen in het hotel werden ze begroet door een vriendelijke receptionist, die hen naar hun kamer op de begane grond leidde, precies zoals Lulu had geregeld. De ruimte was ruim en warm, met zachte verlichting en kunstwerken aan de muren die de natuurlijke schoonheid van de omgeving weerspiegelden. Dimitri voelde een golf van opluchting; de toegankelijkheid was inderdaad zoals beloofd, met een brede deuropening en een badkamer die hem de nodige bewegingsvrijheid bood.

Terwijl ze begonnen met uitpakken, spreidden ze hun spullen uit over de kamer: Lulu's fototas met lenzen en geheugenkaarten, Dimitri's medicijnen netjes op een rij, en Fritz' deken die ze op het bed legden voor zijn comfort. Maar toen Dimitri in zijn tas graaide naar zijn vertrouwde notitieboekje – het boek waarin hij al zijn reisgedachten, schetsen en emotionele notities opschreef – trof hij het niet aan. Een lichte paniek steeg op in zijn borst, als een plotselinge stormwolk. "Verdorie, waar is het?" mompelde hij, zijn stem schor van vermoeidheid en bezorgdheid. Het notitieboek was meer dan alleen een verzameling papier; het bevatte stukjes van zijn ziel, herinneringen aan eerdere reizen en de brieven die ze voor Fritz hadden geschreven. Zonder het voelde hij zich kaal, alsof een deel van zijn verhaal was weggespoeld in de rivier van de tijd.

Lulu, die zijn onrust onmiddellijk aanvoelde, legde een hand op zijn arm. "Rustig maar, Dimitri," zei ze zacht, haar stem een anker in de chaos. "We hebben onderweg een paar keer gestopt – misschien is het in de auto gevallen, of bij die picknickplek waar we even uitstapten." Ze keek naar Fritz, die zich op de grond had genesteld en hen met zijn wijze ogen observeerde, alsof hij begreep dat er iets mis was. Lulu stelde voor om de volgende ochtend terug te gaan naar de plek waar ze hadden gepauzeerd, een rustige parkeerplaats aan de rand van het bos. "We vinden het wel," voegde ze eraan toe, haar glimlach warm en geruststellend, zoals altijd wanneer ze zijn angsten wegwuifde. Ze wist hoe belangrijk het boek voor hem was, een symbool van zijn vermogen om orde te scheppen in de chaos van het leven.

Terwijl de avond over Heimbach viel, vulde de kamer zich met de geluiden van de stad: het zachte ruisen van de rivier buiten en af en toe een verre lach van voorbijgangers. Dimitri ging bij het raam staan, starend naar de gouden gloed die de zonsondergang over de daken wierp. Fritz kwam naast hem liggen, zijn kop tegen Dimitri's been drukkend, een stil gebaar van troost. In dat moment beseftte Dimitri dat deze reis meer zou worden dan een eenvoudige overdracht van Fritz; het was het begin van iets diepers, een ontdekkingsreis door verlies en betekenis. Hij dacht aan de gesprekken aan de keukentafel, de belofte om los te laten wat ze liefhadden, en hoe dit verlies hen misschien juist dichter bij elkaar zou brengen. Lulu kwam naast hem staan, haar hand in de zijne, en samen keken ze naar de sterren die langzaam aan de hemel verschenen, een herinnering aan de oneindigheid van het leven.

De nacht bracht een diepe stilte over het hotel, en terwijl ze zich klaarmaakten om te rusten, voelde Dimitri een mengeling van verdriet en anticipatie. Morgen zouden ze het notitieboek zoeken en de eerste stappen zetten naar de overdracht, maar vannacht was er alleen de rust van Heimbach, omhuld door de natuur die hen altijd had getroost. Fritz slaakte een zachte zucht, zijn ogen sluitend in slaap, en Dimitri wist dat, wat er ook kwam, deze reis hun harten zou vormen op manieren die ze nog niet volledig konden bevatten.

Hoofdstuk 3: Echo's uit het Verleden

Na een onrustige nacht in het Art Hotel Heimbach, waar Dimitri's gedachten bleven malen over het verdwenen notitieboekje met zijn dierbare brieven en schetsen, besloten hij en Lulu om vroeg in de ochtend naar de picknickplek te gaan waar ze de vorige dag hadden gepauzeerd. Ze hoopten dat een korte zoektocht hen niet alleen het boekje zou opleveren, maar ook wat rust zou brengen in hun emoties rond de naderende overdracht van Fritz.

De ochtendzon scheen zwak door de dichte bladerenkroon van het Eifelwoud toen Dimitri en Lulu met Fritz aan de lijn vertrokken vanaf de parkeerplaats bij het hotel. Dimitri, die leunde op zijn wandelstok voor steun, voelde een mengeling van spanning en melancholie; zijn lichamelijke beperking maakte elke stap een herinnering aan zijn kwetsbaarheid, maar de frisse boslucht gaf hem een vonk van energie. Lulu, met haar camera om de nek, liepnaast hem en hield zijn hand vast, haar warme glimlach een stilzwijgende belofte van steun. Fritz, de trouwe hond, trippelde voorop, zijn neus dicht bij de grond, snuffelend aan elk spoor dat de weg kruiste, alsof hij intuïtief begreep dat deze tocht meer was dan een simpele zoekmissie.

Ze volgden het kronkelende pad dat hen de dag ervoor had geleid, langs de oevers van de Rursee, waar het water kalm en reflecterend lag onder de ochtendmist. Het bos was een levend tapijt van groen, met hoge dennenbomen die hun takken uitstrekten als wachters over verborgen geheimen.